

РЕШЕНИЕ

№ 13367

гр. София, 16.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 21.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Лилия Йорданова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **1411** по описа за **2025** година докладвано от съдия Лилия Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.
Образувано е по касационна жалба на С. А. Р. срещу Решение от 03.11.2021г. по а.н.д. № 16123/2020г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 101 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление №18-4332-007122 от 07.05.2018г, издадено от зам.-началник отдел към СДВР отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на С. А. Р. на основание чл.182, ал.1, т.6 от ЗДвП е наложена „глоба“ в размер на 700 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП.

В касационната жалба решението на СРС се оспорва поради твърдяно нарушение на материалния закон, иска се отмяна на решението като неправилно и незаконосъобразно и постановяване на ново, с което наказателното постановление да бъде отменено. Позовава се на изтекла абсолютна погасителна давност.

Ответникът по касацията – заместник-началник към СДВР-Отдел Пътна полиция при СДВР не се явява, не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че жалбата е неоснователна и недоказана, а решението на СРС като правилно и законосъобразно, следва да бъде потвърдено.

Административен съд София-град, XV-ти касационен състав, при преценка на допустимостта на жалбата и след като извърши касационна проверка на обжалваното решение, с оглед наведените с жалбата касационни основания и правомощията си по чл.218, ал.2 от АПК, установи следното:

Касационната жалба е подадена в срок по чл.211, ал.1 от АПК от надлежна страна и е процесуално допустима.

СРС е потвърдил Наказателно постановление №18-4332-007122 от 07.05.2018г, издадено от зам.-началник отдел към СДВР отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на С. А. Р. на основание чл.182, ал.1, т.6 от ЗДвП е наложена „глоба“ в размер на 700 лв. и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП.

За да постанови този резултат, СРС е приел от фактическа страна следното:

С Акт за установяване на административно нарушение серия Д бл.№242705 от 09.02.2018г., съставен от мл. автоконтрольор при Отдел Пътна полиция при СДВР е установено, че на 03.11.2017г в 10:47 часа в [населено място], на [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]С. Р. управлявал товарен автомобил „Шкода“ с рег [рег.номер на МПС] , собственост на фирма и срещу магазин „Х.“ се движел със скорост 102км/час при ограничение на скоростта от 50км/час за населено място. Нарушението било установено и заснето с техническо средство-система за видеоконтрол TFR1-M, с №614, заснемаща и записваща скорост, дата и час, място, както и рег.табела с ДК № на автомобилите. В акта е отразено, че са били нарушени разпоредбите на чл.21, ал.1 от ЗДвП вр.чл.165, ал.2, т.6 от ЗДвП. Въз основа на АУАН е издадено НП №18-4332-007122/07.05.2018г, издадено от Зам.-началник отдел към СДВР отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на С. А. Р. , на основание чл.182, ал.1, т.6 от ЗДвП е наложена „глоба“ в размер на 700 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП.

Въз основа на тези факти съдът е обосновал извод, че са били налице основания за ангажиране отговорността на жалбоподателя.

Съдът намира за основателно възражението на касатора за изтекла след постановяване на решението абсолютна погасителна давност по чл.81, ал.3 от НК. Съгласно Тълкувателно постановление № 1/27.02.2015г. по тълкувателно дело № 1/2014г. на ОСС на НК на ВКС и ОСС от II колегия на ВАС, давността е период от време, определен от закона, с изтичането на който титулярът на едно право губи предоставената от закона възможност да го осъществи. Давността се прилага служебно, като държавата губи материалното си право да наложи наказание на дееца и да изпълни вече наложеното му наказание, като се погасява наказателната отговорност и прави наказателното производство недопустимо. В т.2 от диспозитива на цитираното тълкувателно постановление е прието, че разпоредбата на чл. 11 ЗАНН препраща към уредбата относно погасяване на наказателното преследване по давност в Наказателния кодекс, доколкото давността е обстоятелство, изключващо наказателната отговорност и ЗАНН не съдържа уредба на абсолютната давност. Погасяването на наказателното преследване е уредено в глава IX-та от НК, като сроковете са обусловени от вида и размера на предвиденото за съответното нарушение наказание.

Продължителността на погасителната давност за административни нарушения, съгласно чл.80, ал.1, т. 5 НК във вр. с чл.11 ЗАНН е 3 години. Съгласно чл.80, ал.3 НК вр. чл. 11 ЗАНН срокът ѝ тече от довършването им; спира на основание чл.81, ал.1 НК вр. чл.11 ЗАНН, ако преследването зависи от разрешаване на предварителен въпрос с влязъл в сила съдебен акт; прекъсва се по чл.81, ал. 2 НК вр. чл.11 ЗАНН с всяко действие на надлежните органи, предприето по отношение на преследваното лице, след което започва да тече нов давностен срок. Независимо колко пъти и за какъв период от време давността е спирана и прекъсвана, съгласно чл.81, ал.3 НК вр. чл.11 ЗАНН преследването на всяко административно нарушение се изключва, ако е изтекъл срок, който с една втора надвишава 3 – годишния срок чл. 80, ал.1, т. 5 НК вр. чл. 11 НК, тоест с изтичането на 4 години и 6 месеца.

Безспорно установено по делото е, че нарушението е извършено на 03.11.2017г., поради което и абсолютната давност за наказателно преследване от 4 години и шест месеца е изтекла на 03.05.2022 г. Поради така изложените аргументи се налага извод, че към момента на разглеждане на делото пред настоящата инстанция респ. към датата на постановяване на настоящото решение, предвидената в закона абсолютна погасителна давност по чл.81, ал.3 във вр. с чл.80, ал.1, т.5 НК във вр. с чл.11 ЗАНН е изтекла. Настоящият съдебен състав намира, че не следва да разглежда първоинстанционното решение по съществото му, а да бъдат изложени аргументи само относно прилагането на института на абсолютната погасителна давност и изтичането ѝ пред настоящата инстанция.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал.2 от АПК, Административен съд – София-град, XV касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение от 03.11.2021г по н.а.х.д. №16123/2020г. по описа на СРС, НО, 101 състав.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление №18-4332-007122 от 07.05.2018г, издадено от Зам.-началник отдел към СДВР отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на С. А. Р. с ЕГН [ЕГН], на основание чл.182, ал.1, т.6 от ЗДвП е наложена „глоба“ в размер на 700 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 /три/месеца за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП.

ПРЕКРАТЯВА административнонаказателното производство поради изтекла абсолютна погасителна давност.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: